

ατος (Κυριακή

Η διήγηση της θεραπείας

του επιληπτικού νέου ξαναδιαβάζεται την Δ' Κυριακή των Νηστειών από τον ευαγγελιστή Μάρκο (9, 17 - 31), ο οποίος εκθέτει λεπτομερέστερα την συζήτηση του Ιησού με τον πατέρα του ασθενούς νέου περί πίστεως. Ο Ματθαίος, από τον οποίο είναι παρμένη η σημερινή περικοπή που αναφέρεται στο ίδιο γεγονός, συγκεντρώνει την προ-σοχή μας σε δύο κυρίως σημεία: στην εξουσία του Ιησού κατά των δαιμόνων και στην συζήτησή του με τους μαθητές περί της απιστίας ως αιτίας της αδυναμίας τους να επιτελέσουν την θεραπεία και περί της δυνάμεως της πίστεως.

«Αμήν γάρ λέγω υμίν, εάν έχητε πίστιν ως κόκκον συνάπεως, ερείτε τω όρει τούτω, μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατήσει υ-μίν». Η παράδοξη εικόνα που χρησιμοποιείται στην φράση αυτή του Ιησού έχει την έννοια ότι η πίστη κάνει θαύματα, επιτελεί έργα καταπληκτικά, ακόμη και έργα τα οποία φαίνονται λογικά ακατόρθωτα. Η απαίτηση πολλών ανθρώπων να δουν πρώτα θαύματα για να πιστεύσουν προέρχεται από την ανθρώπινη αδυναμία να στηρίζει κανείς τα πάντα στην λογική απόδειξη, στην βεβαιότητα. Η παραπάνω φράση του Χριστού ανατρέπει την σειρά που απαιτεί η λογική του ανθρώπου και προβάλλει την πίστη σαν την προ-ϋπόθεση του θαύματος. Μόνο όποιος πιστεύει στον Θεό και στον σταυρό του Υιού του Θεού βλέπει το θαύμα της θείας αγάπης να αγκαλιάζει και να μεταμορφώ-νει τον χαλασμένο από την αμαρτία κόσμο σε «καινή κτίσι».

Η σύγχρονη του Ιησού γενιά ζητά σημάδια για να πιστέψει στην θεία προέλευσή του: «θέλομεν από σου σημείον ιδείν», κι όσοι στέκουν μπροστά στον σταυρό προκαλούν τον Χριστό να κατεβεί από τον σταυρό για να αποδείξει την δύναμή του. Δεν μας θυμίζουν όλα αυτά τις σατανικές υποδείξεις από την γνωστή διήγηση των πειρασμών (Ματθ. 4, 1 - 11. Λουκ. 4, 13) ; Μ' άλλα λόγια η προσπάθεια να πεισθεί ο άν-θρωπος λογικά πριν πιστέψει έχει μέσα της κάτι το δαιμονικό, κάτι που δηλώνει την πεσμένη και φθαρ-μένη φύση του. Η αναζήτηση σιγουριάς είναι χαρα-κτηριστικό του ανθρώπου έτσι όπως αυτός έχει διαμορ-φωθεί μετά την πτώση.

Η πίστη που ξεπερνά τους λογικούς ενδοιασμούς και τις φυσικές επιφυλάξεις είναι χαρακτηριστικό μιας νέας εποχής, της εποχής που ανανεώνεται εν Χριστώ η φύση του ανθρώπου, ώστε να μην αναζητά πλέον ο άνθρωπος θαύματα για να στηρίξει την πίστη του αλ-λά να βλέπει με την πίστη παντού θαύματα. Όλα τα κατ' άνθρωπον ακατόρθωτα γίνονται κατορθωτά. Κι η λύτρωση του κόσμου που με τις ανθρώπινες προο-πτικές είναι ακατόρθωτη, γίνεται πραγματικότητα διά του Χριστού. Αυτή την νέα πραγματικότητα της λυτρώσεως την βλέπει κανείς με την πίστη του κι έτσι όλα γύρω του γίνονται ένα θαύμα της θείας αγάπης.

Το αίτημα να προηγηθεί το θαύμα για να έλθει η πίστη είναι δαιμονικό· η πρόταξη της πίστεως με συνέπεια το θαύμα είναι δώρο θεϊκό.

(Ιωάν. Δ. Καραβιδόπουλου, Ομοτιμ. Καθηγητού Παν/μίου, Οδός Ελπίδος, σ. 159-161)